

behøver, er fornøden Tid til at raadføre sig med en Sagfører, men heller ikke mere. At lade den almindelige Ankefrist og den almindelige Fuldbydelsesfrist falde sammen frembyder derhos den Fordel, at man derved normalt afværger de vanskelige og uheldige Forhold, der under den nuværende Ordning kunne fremkomme, naar en Dom først eksekveres og derefter bliver appelleret med det Resultat, at den forandres, ligesom man ogsaa normalt undgaar Tidspilde og Bekostning ved Eksekutionsforsøg, der afværges ved Appelstævning.

I Forbindelse med det her omtalte kan fremhæves, at Udkastet i Overensstemmelse med, hvad der er almindeligt i nyere Proceslove, overhovedet gennemfører det Princip, at en appellabel Dom eller Fogedforretning først kan tjene som Grundlag for videre Skridt, naar den almindelige Appelfrist er udløben, uden at Appel er iværksat, jfr. §§ 333, 388, 452, 485, 506 og 518.

Den i Lov 11te April 1890 § 7, 2det Stykke, ommeldte Frist af en Maaned er i Udkastets § 248 afkortet til 14 Dage.

5) Bevilling til at appellere efter Udløbet af den almindelige Appelfrist (Oprejsningsbevilling) og Bevilling til Fremsettelse af ny Paastande, Anbringender eller Beviser, hvilke Bevillinger nu for Tiden gives af Administrationen, skulle ligesom de enkelte andre specielle Tilladelser, hvorom der her efter Udkastet kan blive Spørgsmaal, søges hos Højesteret selv.

6) Medens den nugældende Ret kender en Mængde Formalitetsregler, som hver Part har en ubetinget Ret til at forlange iagttagne af Modparten og Retten, og hvis Ikke-lagttagelse derfor giver Krav paa Annullation, selv om det mulig maatte være givet, at den begaaede Formalitetsfejl er uden virkelig praktisk Betydning, opstiller Udkastet i den materielle Retfærdigheds Interesse den vigtige Regel, at Klager over Behandlingen ved Landsret, som efter Sagens Stilling ved Højesteret ere uden reel Betydning for vedkommende Part, af Højesteret kunne lades ude af Betragtning (§ 261, 2det Stykke). Hvad derhos angaar saadanne under Landsretsbehandlingen begaaede Formalitetsfejl, som kunne være af reel Betydning for vedkommende Part, f. Eks. at denne ikke har faaet de lovbestemte Meddelelser eller de fornødne Frister for at kunne varetage sit Tarv, da vil Højesteret vel i alle saadanne Tilfælde være beføjet til at annullere den stedfundne Behandling helt eller delvis og hjemvise til ny Behandling ved Landsretten;

men paa den anden Side ville særlig Reglerne i §§ 253, 255 og 256 ofte medføre, at Højesteret ikke behøver at gøre dette, men under selve Højesteretsproceduren kan give Parten al den Adgang, denne behøver til at indhente, hvad han ved den af Modparten begaaede Fejl er bleven afskaaren fra.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 243.

Ifølge denne Paragraf kunne alle i første Instans af en Landsret afsagte Domme paaankes til Højesteret, alene med Undtagelse af Domme, hvorved Landsretten efter sit Skøn over Sagens i Medfør af §§ 4 eller 5 beregnede Værdi nægter at antage Sagen. Derhos kunne Udeblivelsesdomme ifølge §§ 223 og 224 ikke paaankes, naar Sagen er begæret genoptagen, hvorhos ifølge § 245 foreløbige Edsdomme efter § 197 og Afgørelser af enkelte Strids-spørgsmaal efter § 107 først kunne paaankes, naar den endelige Dom er afsagt. — Naar Formaliteten procederes og paaankendes særskilt, men ikke fører til Afvisning, afsiges kun en Kendelse (§ 217, 4de Stykke), der som saadan kun kan være Genstand for Kære. Hvis derimod Sagen afvises ved Dom (§ 93, 2det Stykke), kan saadan Dom paaankes.

Det i Paragrafen tagne Forbehold om Udelukkelse af Anke i særlige Tilfælde vedrørende den forud for Domsafsigelsen liggende Behandling og de under denne faldne Afgørelser sigter til §§ 6, 1ste Led, 37, 44, 99, 110, 136, 177, 234 og 265, 2det Stykke.

For at bevare sin Ret til at paaanke de under Sagens Behandling afgivne Kendelser og Bestemmelser behøver vedkommende Part intet særligt at foretage, navnlig er det ikke nødvendigt, at han udtrykkelig reserverer sig at ville paaanke. Hvis han imidlertid har paakæret en Beslutning af Retten, kan han ikke paaanke denne, saa længe Kæremaalet er svævende, og naar Beslutningen først er paakendt gennem Kæremaal, kan den ikke senere paaankes (§ 265, 2det Stykke). Hvis derfor en Part har rejst Kære, men, inden denne er afgjort, bestemmer sig til at paaanke den imidlertid faldne Dom, maa han enten tage Kæremaalet tilbage, eller vente, indtil der er truffet Afgørelse med Hensyn til dette, og derefter finde sig i, at denne Afgørelse staar som uforanderlig under Appellen.